

DÉLVIDÉKI MISSZIÓ...

KÓRÓGY AZ IDŐK VIHARÁBAN

Gyermekkori, titkolt vágyam látott napvilágot 1981 nyarán, amikor házasságkötésünk után önálló lelkipásztori szolgálatunkat a Jugoszláviai Református Keresztyén Egyházban (a továbbiak során JRKE) kezdtük el. Mindig szerettem volna valahol a külmisszióban eltölteni egy bizonyos időt, hogy a Krisztus evangéliumát olyan emberekhez is vigyem, akikhez körülményeik miatt nehezen jut el az életnek beszéde. Isten ilyen különös módon hallgatta meg ezt a gyermeki álmot.

Férjemmel a Debreceni Református Teológiai Akadémián ismerkedtem meg, aki vajdasági származású lévén, mély elkötelezettséget érzett a délvidék reformátusai iránt. Így választásom nem volt, szembe kellett néznem a számomra minden értelemben ismeretlen világgal. Isten akkor is segítségemre sietett az Ő küldő szava által: „Menj el földedről, rokonságod közül és atyád házából arra a földre, amelyet mutatok neked!” (1Móz 12,1). S akkor nekem is egyetlen utam volt, mint egykor Ábrahámnak: „Hit által engedelmeskedett Ábrahám, mikor elhivatott..., és kiment, nem tudva, hová megy.” (Zsid 11,8).

A JRKE akkori püspöke, Dr. Csete K. István férjemet a szlavóniai Szentlászlóra, engem pedig az onnan 5 km-re fekvő Kórógyra nevezett ki gyülekezeti lelkipásztornak. Az előttünk ott szolgált református lelkész, Andel Károly Eszékre költözött, az ottani körzet új szolgálattevőjeként. Kórógyon pedig elődöm, Sipos Mihály lelkipásztor akkor ment nyugdíjba 42 évi kórógyi szolgálat után. Lakhelyünkül a két lehetőség közül – akkor még döntő szempontok miatt – Szentlászlót választottuk.

A közel 2000 lakosú falu megnyerő képet mutatott rendezett utcáival, lakóházaival, a közélet szempontjából fontos létesítményeivel. A vasúton túli új lakónegyed pedig szinte külön kis településnek hatott.

Kórógyon már maga a panoráma is sejteni engedte az ott élő emberek lelki világát, mentalitását. Találónan határozta meg férjem ezt a valóban minden értelemben egyedi közösséget: „Kórógy egy külön zárt világ” -; önálló gondolkodással, életszemlélettel és naponként megvalósított életstílussal. Nemcsak külső, földrajzi, illetve néprajzi adottságai miatt, de még inkább belső élete, lelkilete következtében. Szlavónia egyetlen, tisztán magyarok-lakta települése volt. A „magyar sziget” fenségét, öntudatát ápolva, őrizve minden időben, vállalva – ha kellett – az ezzel járó nem mindig népszerű következményeket a körülötte levő horvát-szerb környezetben. A kb. 800 lakosú falu 1981-ben 600 református és 200 katolikus egyháztagot mondhatott magáénak. A kórógyi reformátusság nagyrészt ún. bibliás nép, aki a testi kenyér mellett mindennapi kenyérként az Isten ígését is igyekezett asztalára tenni. S ennek hatása érezhető, tapasztalható volt minden vonatkozásban.

Szívesen hallgatták Istennek beszédét, miközben fáradoztak azon, hogy az ígének ne csak hallgatói, hanem befogadói és megtartói is legyenek. A rendszeres vasárnapi és ünnepnaponkénti két istentiszteleti alkalom mellett egész éven át együtt voltunk az ige mellett az asszonytestvérekkel a bibliaóra keretein belül. Itt az igemagyarázat mellett mindig sokat énekeltünk, külön figyelmet szentelve az új énekek, főként a Halleluják tanulására. A vasárnap délutáni istentiszteleteken rendszeresen bemutattuk a magtanult új énekeket, és konferenciákon is szolgáltunk ezzel. A bibliaórán sor került még valamilyen építő olvasmány meghallgatására is. Néhány éven át a presbiterok számára külön presbiteri bibliaóra volt, ahol a presbiteri hivatás felelőssége, szolgálata került más-más megvilágításban megbeszélésre.

A gyülekezeti életben külön melegséget árasztott a gyermekmunka. Általában 40 gyermek vett részt az egész tanéven át tartó hitoktatásban. Minden osztály számára külön hittanórán, önálló tananyaggal történt az oktatás heti alkalmakkal. Kölcsönös öröm volt együtt

kutatni a Szentírást az apró és nagyobb gyermekekkel, akik otthonról, a családból komoly vallásos háttérrel hozták magukkal a gyülekezetbe. A karácsonyi ünnepek során minden évben színvonalas színdarabot adtak elő bőséges énekanyaggal és külön szavalatokkal együtt. A hitoktatásra járó gyermekek minden vasárnap, „vasárnapi iskola”-i oktatáson vettek részt, ahol a szemléltető eszközök segítségével ismerhették meg még jobban a bibliai történeteket. A konfirmáció után ifjúsági bibliaóra keretén belül maradtak a gyerekek továbbra is a gyülekezet aktív tagjai. Heti egy alkalommal most már ezen a címen jöttünk össze a hittanóra helyett a konfirmáltakkal. A másik ifjúsági bibliaóra résztvevői pedig a 16. évtől idősebb fiatalok voltak. Sok örömet kaptunk Istentől ezeken az alkalmakon. Néhány éven át imaórára is egybegyűltünk hetenként, hogy együtt vigyük hálaadásunkat, bűnbánatunkat, könyörgéseinket gyülekezetünk életével kapcsolatban az egyház Ura elé. Ezeken az állandó alkalmainkon kívül évente rendszeresen voltak evangelizációs hetek, amelyeken vendég-igehirdetők adták tovább az örömhírt.

Ebben a gazdag gyülekezeti munkában fő segítségem a kórógyi gondnok házaspár volt, akikért nem lehetett eléggé hálát adni az Istennek. Néhai Gyöke József kórógyi református gondnok szívügye volt a szolgálat, amire Isten és az emberek előtt felesküdt. Saját családi élete, munkája elé helyezte mindenkor az Isten ügyét. Nekem, mint lelkésznek ritkán kellett valamire megkérnem, szinte állandóan a már elvégzett szolgálatokról számolt be. Rendszeresen megszervezte az egyházközségen belül az egyházi földek ingyen, szolgálatként való megművelését, valamint a közel 1 hold területű lelkészi konyhakert megmunkálását. Ez utóbbit, kevés kivétellel, ő maga szántotta, vetette, gondozta tavasztól őszig, az asszonytestvérek pedig áldozatos munkával nemcsak megtermeltek mindent a számunkra, de a beérett termést fel is dolgozták, hogy így legyenek segítségünkre. A parochia rendbetartását fő feladatának tartotta gondnok testvérünk annak ellenére, hogy mi nem Kórógyon laktunk. Egy szobát azonnal berendeztek a számunkra új bútorokkal, amikor odamentünk. Azt mondták, ha néha átmegyek pár napra Kórógyra, érezzem otthon magam. Éltünk is ezzel a lehetőséggel, amikor a parochiális könyvtárat és levéltárat átrendeztük, és közben a lelkigondozásra vágyó testvéreinkkel beszélgettünk esténként. Az egyházi adminisztráció egy részét a gondnokunk végezte kinos pontossággal és nagy hozzáértéssel. A fűtési időszakban mindig kellemes meleg fogadott, amikor a parochiára érkeztem. Télen, a harangozó testvérünk halála után egyedül fűtött be már korán reggel 3 helyiségben. Később a presbiterek is besegítettek a fűtési szolgálatba. Hosszú évek során nem fordult elő, hogy – néhány nevezetes akadálytól eltekintve – hiányzott volna az istentiszteletekről vagy más gyülekezeti alkalmakról. Ebben a szolgálatban kedves felesége volt a jobb keze, aki a polgárháború következtében Kórógyon talán az egyik legnagyobb megpróbáltatást szenvedte el. Hiszen drága férje, felejtethetetlen gondnok testvérünk a torony bombázásakor hősi halált halt. Emlékezete legyen áldott nemcsak családjá számára, de gyülekezetének, egyházának és a földi élet végéig nekünk is.

Néhai Gyöke József a mindenkori református gondnok hű példaképe volt. Feleségének a minden vigasztalásnak Istene adjon naponként felülről való erőt e nagy kereszt hordozásakor. Hiszem, hogy ebből él azóta szüntelen, mert Ura iránti bizalmáról, szeretetéről és élő hitéről tanúskodnak hozzánk írt levelei, amelyeket innen Zánkáról küldött. Azt írja többek között, hogy „ha az Úr szomorít, oka van rá; tudom én, javamra szomorít...”. Szívből kívánom neki, de az egész kórógyi református gyülekezetnek, hogy a hit, amelyet kegyelemből oly gazdagon kaptak a mi Urunk Jézus Krisztus által, hordozza és tartsa meg őket továbbra is az idők viharában. Ebben a nehéz történelmi korszakban is, amikor a Mindenható Isten megmérte a Kórógyon és Szentlászlón élő népének hitét is. Hisszük és reméljük, hogy nem találtnak híjával az egyetlen hiteles mérlegen! A minden kegyelem Istene pedig adja meg mindnyájuknak, hogy az egy időre elvesztett haza, szülőföld, családi hajlék és szeretett hozzátartozók helyett újra otthont találjanak majd ezen a világon is, de

mindenképpen odaát, ahol az Atyai hajlék készen várja Isten gyermekeit. Valljuk hittel: „Mert nincsen itt maradandó városunk, hanem az eljövendőt keressük.” (Zsid 13,14).

Helybeli, szentlászlói gondnokunkkal egyetértésben, a helyzetet megbeszélve, 1991. június végén jöttünk át Magyarországra évi szabadság címén, abban a reményben, hogy hamarosan visszatérhetünk szolgálati helyünkre. A háború kiterjedése ezt nem tette lehetővé. A nyár folyamán küzdelmes belső harcok között kaptuk Urunk biztatását, többek között: „...aki elhagyta házát vagy testvéreit,apját vagy anyját, gyermekeit vagy földjeit az én nevemért az százszorosát kapja és megörökli az örök életet”. (Mt 19,29.).

Mennyei Atyánk mentő szeretetét ismertük meg még jobban életünknek ebben a nagy változásában, aki nem hagy felettébb kísérteni bennünket, mint ahogy azt el tudnánk hordozni.

Íránta való hálaadással fogadtuk el új szolgálati helyünket Ászáron és körzetében, ahol újra bízunk az ige hatalmában: „Minden lehetséges annak, aki hisz”. (Mk 9,23). Drága emlékként őrizzük szívünkben a délvidéki missziót, a horvát-szlavóniai 10 évet, amellyel az Úr Jézus Krisztus életünket és szolgálatunkat gazdagította.

Örömmel valljuk: „Mindaddig megsegített bennünket az Úr!” (1Sám 7,12).

ZÁNKAI VÁRAKOZÁS...

Nem sokkal a mi eljövételünk után, áttelepítették Kórógy és Szentlászló lakosságát Magyarországra. Az utolsó „szabad” vasárnapon, június végén még együtt voltunk a gyülekezettel az istentiszteleten. A következő napokban lezárták az utat Palacsán, így megszűnt a Kórógyra való átjárás lehetősége. A Magyarországra történő viharos átkerülés megrázkódtatásai után egyetlen lehetséges út állt a gyülekezet előtt: „Jó várni és megadással lenni az Úr szabadításáig” (JSir 3,26). Persze, aki nem volt még hasonló helyzetben, nem is sejtheti, hogy lehet olyan állapot, amelyben nem könnyű a fenti ige alapján megharcolni az Isten iránti engedelmisséget. Épp ezért jelentett számunkra nagy örömet, amikor a nyár végén, Zánkára való látogatásunk alkalmával, az egyik kórógyi asszonytestvérünk (húséges bibliakörös) ezekkel a szavakkal fogadott bennünket: „Csak az Úrnak nagy kegyelme, hogy még nincsen végünk...” Megrendülve álltam és hallgattam ezt a szív mélyéről jövő, fényes bizonyosságtételt, és csodáltam Urunk hatalmát, aki az övéinek természetfeletti erőt ajándékozik az élet legkritikusabb időszakában. Találkozni, együtt érezni, vigasztalni, bátorítani mentünk Zánkára, s ott ugyanezeket a testvéri megnyilvánulásokat kaptuk mi is ajándékba. A megváltozott, új, s egyben tragikus helyzetben a szívek melege, szeretete a régi volt. Zúgolódás és panasz helyett inkább az összetört lélek csendes alázata, az Isten akaratának elfogadására való törekvés és az új körülményekhez való alkalmazkodás igyekezete volt tapasztalható testvéreink között. Mindnyájunk számára élő reménységet adott az ige: „Várjad az Urat és megszabadít téged” (Péld 20,22). Megnyugtató és megnyugtató volt hallani a gyülekezet több tagjának egybehangzó véleményét eljövételünkkel kapcsolatban. Az egyetlen helyes megoldásnak tartották ők is ezt a lépést részünkről, mivel Kórógyra már akkor nem juthattunk át, Szentlászlót viszont ostrom alá vették. Így gondolkodni és értékelni csak az a keresztyén ember tud, aki mentes a törvényeskedés szívet-lelket dermedtő korlátaitól – „A betű megöl, a lélek pedig megelevenít” (2Kor 3,6), s aki NEM MINDEN ÁRON csak a maga hasznát keresi, de egyben a másokét is.

Kórógyi szolgálataim áldását igazán Zánkán mutatta meg az Úr. Abban, hogy minden földi kincsnél nagyobb értéket jelentett látnom és megbizonyosodnom arról, hogy a Kórógyi Református Gyülekezet tagjai megállnak a hitben, az Isten iránti bizalomban akkor is, amikor sokan közülük Jób életéből ismert próbatételek sorozatát élték meg.

Nagy öröm volt hallanunk, hogy eljövételünk után hány vasárnap lelkész nélkül is összegyűlt a gyülekezet istentiszteletre, mert már korábban is megtapasztalták Jézus

szavainak erejét: „...mert ahol ketten vagy hárman egybegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük” (Mt 18,20). Évi szabadságaink során sosem kellett helyettesítő lelkészt hívnunk vasárnapi igehirdetésekre, mert ilyenkor a magnókazettára felvett igehirdetések áldásul szolgáltak a gyülekezetnek. Zánkai látogatásunk végén az ige mellett voltunk közösségben a gyülekezet tagjaival, hogy újra együtt halljuk meg a hiteles eligazító szót, és imádságban kértük az erőt az előttünk álló nehéz út megtételéhez. Azóta is váltunk néha levelet, kapunk üzenetet egymásról. Reméljük, hogy az a kölcsönös törődés, szeretet nem halványul el akkor sem, amikor talán majd országhatár választ el bennünket egymástól testileg. Az együtt eltöltött tíz év emléke, az egy Krisztus-testhez való tartozás bizonyossága és a mennyei haza felé tartó vándorút megőrzi a testvéri köteleket ama napig, amíg együtt állhatunk meg Királyunk trónusa körül. Ott nem kell többé felhangoznia az oly sokszor együtt énekelt dicséret sorainak: „Isten velünk, viszontlátásra...Hogy ha már itt a földön nem, de találkozunk odafenn”, „Isten velünk, viszontlátásra”.

Vajsné Fazekas Ibolya
volt kórógyi református lelkipásztor

Ez az írás megjelent az Egyház és Világ III/7. számában 1992. augusztusában